

[Finansministeren.]

arbejdet for skattemyndighederne deri, at et lønmodtagerfradrag af den foreslåede størrelse opsuger, om jeg så må sige, et betydeligt antal mindre fradrag, som man derfor ikke behøver at behandle særskilt. Det er en af grundene, måske den væsentligste, til, at det er lagt så relativt højt, som jeg forstod det ærede medlem mente det var.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslagene til fortsat velvillig behandling.

Føged: Vedrørende lønmodtagerfradraget, som ministeren på ny var inde på, kan jeg sige, at når det har forbavset os, at det er fremkommet på nuværende tidspunkt, er det bl. a. på grund af ministerens egne udtalelser i fjor den 26. maj 1964 — de står i Folketingstidende 1963-64 spalte 5472:

„Jeg har altså fundet — og jeg er enig med mine partifæller deri — at det var hensigtsmæssigt at udskyde sagen til løsning, som det blev sagt, i en større sammenhæng.“

Dette forslag vedrører alene lønmodtagerfradraget og er ikke led i en større sammenhæng. Det kommer som et løsrevet forslag på nuværende tidspunkt uden at have sammenhæng med noget. Der er f. eks. ikke fremsat forslag om, hvordan provenutabet på 110 mill. kr. skal dækkes ind. Ministeren har ikke udtalt noget som helst, der hænger sammen med noget.

Når ministeren derefter siger, at vi ikke ligefrem har været bange for skattelettelse, fordi vi har ønsket at opretholde det afskrivningslovforslag, som ministeren først fremsatte, må jeg sige, at ministeren bringer sig selv ganske godt i dækning, når han først kommer med udskrivningslovforslag, hvori der er en lettelse, og derefter med et, hvori der er en skærpelse, så har ministeren foreslået begge dele. Når ministeren sidste år i udvalget kom med et forslag om, at der skulle indføres et højere lønmodtagerfradrag, og i samme udvalg trak det tilbage og nu kommer med det igen, så har ministeren også været om ad det hele. Der er altså intet at pille ved, for ministeren har både haft skærpelser og lettelse, og så kan vi andre simpelt hen ikke være med i vognen.

Med hensyn til indvirkningen på investeringerne vil jeg gerne sige, at enhver ændring af afskrivningsreglerne i tilbagevirkende retning, uanset om det er en petitesse som disse biler, vil øge den uro og utryghed, hvormed erhvervslivet betragter afskrivningsområdet, og denne uro er til skade for investeringerne. De bliver usikre og måske derved urigtige. Det er vort syn på disse ting, at afskrivningsreglerne skal være så sikre og have så lang gyldighed som overhovedet muligt, at det ikke bliver den almindelige opfattelse, at man kan bevæge sig ud i noget, som senere hen pludselig ved en ændring af lovgivningen kan være helt forkert. Vi mener derfor, at ministeren har til opgave at tilvejebringe trygge forhold inden for afskrivningsreglerne, og vi finder, at der ved de foreliggende forslag er sket det modsatte.

Hagen Hagensen: Det er den højtærede finansministers bemærkninger om, at afskrivningsreglerne ikke skal være uden for diskussion, der får mig til at gøre en enkelt bemærkning, og navnlig fordi ministeren tilføjer, at spørgsmålet om, hvorvidt der skal være ensartede regler for afskrivning, måske skal tages op til drøftelse. Jeg synes, at det tjener til at skabe uro i erhvervslivet, hvor dette har brug for ro, når først den ene minister — nemlig den højtærede økonomiminister — taler om, at afskrivningsreglerne har været til stor gavn for opbygningen af produktionsapparatet, men at spørgsmålet nu er, om ikke erhvervslivet kan stå på egne ben, og derefter den højtærede finansminister på regeringens vegne siger, at der ikke påtænkes generelle ændringer af afskrivningsreglerne. Så kommer der disse enkeltheder, som vi behandler i dag, og i sit svar til ordføreren siger den højtærede minister, at afskrivningsreglerne ikke skal være uden for diskussion. Det skal de naturligvis heller ikke set fra menneskealder til menneskealder, men man må regne med, at forholdene lægges til rette på lang sigt inden for erhvervslivet, og jeg synes, man har krav på, at der er ro i længere perioder ad gangen. Den høje regering burde medvirke til, at der bliver en sådan ro.

Så må jeg — for det var vel møntet på mig — beklage, hvis jeg nu og da jager den højtærede finansminister ned i små-